

INTERVIEW !

Rolan Dirksen:

‘Gewoon dóen, anders mis je zoveel!’





Rolan Dirksen heeft een goed lopend makelaarskantoor en een prachtig gezin met drie jonge kinderen. Op het eerste gezicht zie je niet dat hij met twee protheses loopt. Hij werd geboren met afwijkende onderbenen en op zijn zesde werden zijn beide voeten geamputeerd. Welke invloed had dit op zijn leven?

Hoe komt het dat je een deel van je benen mist?

‘Ik ben geboren met twee verkorte onderbenen en drie tenen aan elke voet, een aanlegfout met de medische naam fibula aplasie. In de eerste jaren zijn er verschillende correctieoperaties gedaan, maar nog steeds kon ik niet goed lopen. Toen ik zes was hebben mijn ouders in goed overleg met de revalidatiearts besloten tot amputatie van mijn voeten en een stukje van mijn onderbenen tot iets onder de knie. De hak van de voet werd daar onderaan geplaatst, waardoor ik zowel met als zonder protheses kan lopen. Het was een moeilijke beslissing, want het was nog nooit eerder gedaan en er waren dus geen voorbeelden. Maar achteraf ben ik er heel blij mee, want anders had ik nooit zo goed kunnen lopen als ik nu kan. Ik werd daarna vaak door het revalidatiecentrum gevraagd om als voorbeeld te fungeren voor andere kinderen en te laten zien hoe goed het resultaat was.’

Hoe was het om hier mee op te groeien?

‘Ik heb van mijn ouders een hele nuchtere, goede basis meegekregen: schouders eronder en ervoor gaan. We zijn er altijd heel open over geweest. Ik denk dat het daardoor komt dat ik er nooit gedoe mee heb gehad, ik ben ook nooit gepest. Op de basisschool gaf ik er spreekbeurten over en als ik geopereerd werd, kwamen mijn ouders vertellen wat er was gebeurd. En op de middelbare school heb ik het in overleg met de mentor bij de eerste gymles verteld en laten zien, en vanaf dat moment was het gelijk ook prima. Mijn ouders waren wel bang dat het problemen zou geven bij het vinden van een partner, maar ook dat is me bespaard gebleven. Mijn vrouw heb ik leren kennen via een gezamenlijke vriendin. Die heeft haar vooraf wel gezegd dat ik op twee onderbeenprotheses loop, maar daar heeft ze nooit een punt van gemaakt.’

Hoe ben je er mee omgegaan?

‘Het heeft me denk ik wel hard gemaakt. Vroeger had ik van die protheses met scharnieren en daar zat dan altijd je vel tussen dus dat deed pijn, maar ik ging altijd door. Ook mentaal ben ik er wel sterk door geworden. Ik heb een oudere broer die geen handicap heeft. Hij was altijd mijn voorbeeld, wat hij deed moest ik ook kunnen. Ik dacht dan: het kan

mij wat meer energie kosten maar ik ga het wél doen. Ik wil graag zo normaal mogelijk behandeld worden en zoveel mogelijk alles doen. Als ik in de zomer met vakantie ben dan klik ik mijn protheses los en ga lekker met m'n kinderen de zee in. Natuurlijk wordt er dan gekeken maar dat doet me eigenlijk helemaal niks. Je kan al die dingen ook níet doen, maar dan mis je zoveel van het leven.’

Speelt het op dit moment een rol in je dagelijks leven?

‘Eigenlijk niet, ik kan gewoon wel alles. Ik rijd in een gewone handgeschakelde auto - ik was de eerste in de Benelux die dat voor elkaar kreeg met twee onderbeenprotheses. In mijn werk loop ik altijd met protheses en thuis ook vaak zonder. De kinderen groeien daar mee op, het is voor hen heel normaal hoe dat eruitziet. Brent vraagt nu wel af en toe: “pappa, je hebt geen benen hè?” En dan zeg ik: “ja, dat klopt. Ik mis een stukje, maar ik kan toch alles doen”.’

Zijn er ook dingen die je niet kunt?

‘We hebben achter het huis een sloot en in de winter schaatsen en met de kinderen op het ijs gaat prima, maar skiën kan ik niet, dat vind ik wel jammer. Ik heb lang gebasketbald maar vanaf mijn vijftiende kon ik het niveau niet meer aan en moest ik stoppen. Toen ben ik gaan fitnessen, want ik merk wél dat sporten heel belangrijk is voor de kracht in je benen. De laatste jaren is dat er een beetje bij ingeschoten, maar gelukkig loop ik in mijn werk veel en met drie kleine kinderen zit je ook nooit stil...’

Was er eigenlijk een genetische oorzaak?

‘Nee, dat hebben mijn ouders wel laten uitzoeken. Laura en ik hebben het er wel over gehad voor we aan kinderen begonnen: als ons kind benen zou missen of wat dan ook, zou dat een reden zijn om er niet aan te beginnen? Het antwoord was nee. Toen Brent drie maanden oud was, bleek hij erg ziek te zijn. Hij had neuroblastoomkanker. Er volgde een heftige periode. Zijn lichaam heeft zelf de twee tumoren grotendeels opgeruimd en daarna volgde nog een operatie om het restant weg te halen. Inmiddels is hij helemaal schoon en het gaat gelukkig helemaal goed! Ook dit was niet genetisch, dus qua kansberekening is het alles bij elkaar best bijzonder wat we hebben meegemaakt... Het was wel confronterend dat we in hetzelfde ziekenhuis terecht kwamen waar ik als kind vaak ben geweest. Daardoor herleefde ik dat wel. Vroeger, als ik wel eens onzeker was, dacht ik altijd: het kan altijd erger. Maar toen mijn zoontje ziek werd, had ik die relativering niet meer. Dat is het allerergste wat er is, dat met mijn benen verbleekte daarbij. Ik was altijd al van ‘pluk de dag’, maar nu leven we nóg meer in het moment.’

Paspoort

- ▶ **Wie:** Rolan Dirksen
Leeftijd: 31 jaar
- ▶ **Woont:** in Wijk bij Duurstede
- ▶ **Samen met:** Laura, Brent (4), Nova (2) en Stan (4 maanden)
- ▶ **Werkt:** als makelaar



Kom je vaak bij de orthopedisch instrumentmaker?

‘Sinds ik niet meer groei heb ik nog eens in de twee á drie jaar recht op nieuwe protheses, dus minder vaak dan vroeger. Er is in die tijd wel veel verbeterd. Het aanmeten van een nieuwe koker ging vroeger met gipsen en nu doen ze dat met een 3D-scanner. Kost een kwartiertje voor twee benen, niet normaal! Als kind had ik protheses met vaste voeten, toen liep ik veel houderiger. Daarna kwamen er flexibele voeten en nu heb ik voeten die zelfs bij het lopen een slag terug geven, geweldig! Lopen kost me nu veel minder energie. Nog een verbetering zijn de siliconenliners met een pin eraan die ik vastklik in de prothese. Toen ik die nog niet had, vloog er wel eens een prothese door de lucht bij het voetballen...’

Hoe zie je de toekomst?

‘Heel goed! Ik geniet van mijn werk en van mijn gezin. Ik heb een supermooi leven, dat geef ik een

10. Ik ben wel heel benieuwd naar de ontwikkelingen op prothesevlak. Gaat het steeds meer naar een waarheidsgetrouw been toe of zelfs naar een donorbeen? Soms denk ik wel eens: zal ik als ik een jaar of zestig ben nog steeds zo goed kunnen lopen? Maar ik ga gewoon alles op alles zetten om dat te kunnen en ik zie het vol vertrouwen tegemoet.’

Heb je tot slot nog een advies voor anderen?

‘Wees transparant over wat je hebt. Dat heeft mij heel veel gebracht en daardoor kijk ik ook terug op een hele leuke schoolperiode. Maak het bespreekbaar en reageer open op vragen of opmerkingen van anderen. Ik heb liever dat mensen vragen wat je hebt dan dat ze tijden blijven kijken zonder iets te zeggen. En verder? Kijk gewoon naar wat je wél kunt en maak er wat van.’

ROSANNE FABER

*‘De kinderen
groeien er
mee op,
het is voor
hen normaal’*